

[Finn Jørgensen]

Erindringerne fra 1930erne – og dem er der jo adskillige der har – understøtter denne opfattelse, og det er formentlig også derfor, professor Bent Jensen, der er medlem af det af regeringen Anker Jørgensen nedsatte sikkerheds- og nedrustningspolitiske udvalg, for nylig i Jyllands-Posten sluttede en artikel om den situation, vi er bragt i, og som vi drøfter i dag, med at minde om, hvorledes ledende politikere i 1930erne forgæves blev advaret om den nazistiske trussel. Truslen er en anden i dag, den kommer fra en anden side, men den er ikke mindre. Det vil ikke være muligt at bevare dansk loyalitet over for NATO og samtidig sætte sig uden for fællesskabet ved at vælge enegang på væsentlige områder. Derfor bør – som regeringen har lagt op til det – dansk forsvars- og udenrigspolitik fortsat baseres på medlemskabet af NATO, og vi bør leve op til de forpligtelser, der følger heraf. Som statsministeren har sagt, er vi alle meget spændte på at få at vide, hvad det, der står i den socialdemokratiske dagsorden, i realiteten betyder.

(Kort bemærkning).

Lasse Budtz (S):

Statsministeren har af hensyn til debattens videre forløb stillet mig to klare spørgsmål, og statsministeren har selvfølgelig krav på to klare svar.

Socialdemokratiet er parat til at medvirke til bevillingen af 26 mill. kr., og det er også, hvad jeg allerede har sagt én gang.

Med hensyn til raketter vil jeg gerne sige, at socialdemokratiet ikke på noget tidspunkt har foreslået en ensidig nedrustning, men i øvrigt er der jo adskillige raketter i Europa i forvejen foruden dem, vi i dag hovedsagelig beskæftiger os med, og det turde ærlig talt være logisk, at 200 raketter inden for INF-programmet er bedre end 572. Hovedformålet må imidlertid fortsat være, at slet ingen af disse mellemdistanceraketter opstilles, og at så mange som overhovedet muligt fra sovjetisk side pilles ned. Og hvis jeg har forstået det, statsministeren sagde i Radioavisens middagsudsendelse i dag, rigtigt, så er statsministeren i virkeligheden fuldstændig enig med socialdemokratiet på dette punkt. I øvrigt er dette også baggrunden for vort ønske om at fremme fastfrysningstanken.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg siger hr. Lasse Budtz tak for de to svar. Det står altså fast, at socialdemokratiet er indforstået med, at regeringen kan betale de 26 mill. kr., dvs. at Danmark kan indfri sine forpligtelser i tiden, der nu ligger foran os, og så kan vi senere vende tilbage til spørgsmålet, når vi er videre fremme i udviklingen omkring afrustning, som vi håber Genèveforhandlingerne slutter med.

Med hensyn til hr. Lasse Budtz' svar nr. 2 kan jeg kun fortolke det på den måde, at han ikke tager afstand fra – det ville også være underligt, trods alt – hvad han sagde som ordfører for sin gruppe den 26. november.

Med andre ord: jeg opfatter socialdemokratiets tilkendegivelse i dag således, at socialdemokratiet i opposition trods alt mener som socialdemokratiet i regering, at socialdemokratiet fortsat principielt står på det grundlag, som NATOs dobbeltbeslutning fra december 1979 er. Det er jeg taknemmelig for.

Arne Christiansen (V):

Det er VS og SF, der har stillet forespørgslen. Det er imidlertid socialdemokratiet, interessen samler sig om – og af flere grunde. Hvad landets i hovedparten af dette århundrede statsbærende parti mener, er væsentligere end de mere religiøse opfattelser til venstre for socialdemokratiet.

Det er imidlertid nødvendigt endnu en gang at slå fast, at der ikke forsvars- og sikkerhedspolitisk er noget alternativ til NATO, og jeg noterede mig også, at den socialdemokratiske ordfører understregede dette. Men så må Danmark også betale prisen, og så må vi også handle sådan, at vi bevarer troværdigheden som allieret.

SFs og VS' beslutningsforslag bragte i forrige uge de principielle synspunkter på mellemdistanceraketterne, raketprogrammet, frem her i salen, så det skal jeg afstå fra at komme ind på i dag. Forsvarsministerens redegørelse ved samme lejlighed og udenrigsministerens svar i dag har jo i høj grad klarlagt Danmarks placering i dette raketprogram. Det interessante er derfor: hvad venter socialdemokratiet sig af denne debat?

Hvad socialdemokratiet tidligere har ment, er jo på det seneste dokumenteret gennem medierne. Nærliggende er det i dag måske at